
HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO-BULLETIN

januari 1989

- * uitnodiging Diës 25 februari 1989
- * drs. P. Schraa: bij mijn afscheid
- * verbouwingen rond het Amsterdams

OLO-bestuur

Eric Ros
Paula van Cleef-Joachimsthal
Tine van Gelderen
Maarten Lemberger
Reina Spier-van der Woude
Alfred de Swarte

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25 hs
1071 SL AMSTERDAM
tel. 020 - 719159

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfroond 42
1183 GB AMSTELVEEN

Bankrekeningnummer OLO

AMRO
46.78.07.493
Postgiro AMRO = 2391

WAARDE OUD - LEERLING(E)

Voor U ligt het derde OLO-bulletin.
In dit nummer treft U onder andere aan:

- reacties van oud-leerlingen
- een terugblik van de heer Schraa, getiteld: "Bij mijn afscheid"
- een artikel van Henk Brugmans, getiteld: "Ons lyceum.....
en heel wat meer ook"
- een bijdrage van de rector over ingrijpende veranderingen aan
het gebouw
- een invitatie om de Diësviering bij te wonen

De redactie blijft er op aandringen ons Uw veelal lezenswaardige herinneringen aan ons lyceum en onze (oud-)docenten niet te onthouden.

Kortom, de redactie roept U op om Uw eigen OLO-bulletin te maken !!!

Donald Koppel

IN MEMORIAM

Met leedwezen delen wij U mede, dat op 20 oktober j.l. op 55-jarige leeftijd is overleden de heer J.P. Haitsma Mulier, oud-leerling van onze school.

Bereidwillig en met grote deskundigheid heeft Pieter de opmaak van het vorige OLO - bulletin voor zijn rekening genomen.

Onze gedachten gaan uit naar zijn gezin en naaste familieleden, die wij de kracht toewensen dit verlies te dragen.

VAN DE VOORZITTER

Geachte oud-leerling(e),

Nu dit -inmiddels alweer- derde OLO-bulletin bij U in de bus ploft, zijn we al weer een eindje op weg in 1989. Zoals gebruikelijk in een nieuw jaar ,waarvan de inkt op de kalender nog niet helemaal droog is, kijkt men niet alleen vooruit doch blikst men ook even terug op het afgelopen jaar.

1988 was niet alleen het eerste volledige verenigingsjaar van de heropgerichte OLO, maar ook het jaar waarin voor het eerst sinds lange tijd de Diës Natalis weer gevierd werd: een aangeklede borrel met een optreden van Dorine van der Klei. Enfin, U heeft er in het vorige OLO-bulletin uitgebreid over kunnen lezen.

Nu even een blik in de toekomst. Het bestuur heeft zeer optimistische verwachtingen omtrent het komende jaar. Het aantal leden blijft gestaag groeien en bedraagt nu al meer dan 400. Gezien de vele positieve reacties die wij van U mochten ontvangen zijn we op de goede weg.

Bij deze nodig ik U allen, dus ook hen die verleden jaar niet geweest zijn, van harte uit om de viering van de Diës natalis op 25 februari 1989 bij te wonen, wanneer ons Amsterdams Lyceum 72 jaar zal bestaan.

Rest mij niets anders dan U namens het bestuur en de redactie van het OLO - bulletin een succesvol en vooral gezond 1989 toe te wensen !!!

Eric Ros

VAN DE REDACTIE

Heroprichting van de OLO en twee lijvige bulletins hebben nogal wat losgemaakt onder oud-leerlingen. Bij velen ging het -soms zeer oude- lyceumhart sneller kloppen. Wij maakten een keuze uit de reacties.

Vanuit het verre Tokio schreef ons Jan Bart Heukensfeldt Jansen het volgende: "Frappant dat ik na lezing van het interview met de heer Schraa, het zien van foto's van de (oud-)docenten weer het gevoel had met "pukkel" door de holle gangen van het Amsterdams Lyceum met zijn karakteristieke poorten te wandelen."

Vanuit het nabije Bussum schreef ons Jan Breman (examenjaar 1935) het volgende: "Het Amsterdams Lyceum vond ik een heerlijke school en het docentencorps geweldig. Ik hield van deze mensen, die zich inspanden voor onze ontwikkeling." De heer Breman blijkt op een steenworp afstand van de beroemde oud-docent Jan Zeeman te wonen.

Sommige reacties kwamen van zeer oude -maar wat is oud?- leerlingen. David Koetser, wonende in Californië, meldde zich aan als lid en zou graag namen en adressen ontvangen van andere lyceïsten die in 1925 eindexamen deden. Zijn adres luidt: 100 Thorndale Drive 341, San Rafaël, California 94903, tel. 415-499-8711.

Henk Brugmans (eindexamenjaar 1925), emeritus hoogleraar, wonende in Brugge, verzocht ons een artikel te mogen schrijven in het bulletin. Het staat elders in dit nummer afgedrukt.

Donald Koppel

BIJ MIJN AFSCHIED

Nu mijn pensioen, na het eind van de vakantie, al een tijdje werkelijk begonnen is - wat me nog niet meevalt - heb ik de gelegenheid gehad mijn gedachten eens rustig te laten gaan over die laatste heftische weken van het vorige, mijn laatste, schooljaar.

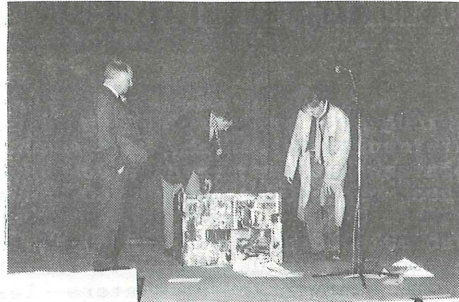
Op vrijdag 17 juni vond de laatste voorstelling plaats van het door mij geregisseerde toneelstuk "You can't take it with you", waarvoor we zoveel maanden bijna dagelijks hadden gerepeteerd; op vrijdag 24 juni was in de aula de afscheidsreünie van oud-leerlingen, -collega's en bestuur; op vrijdag 1 juli het afscheidsfeest van de leerlingen met een tocht in een rijtuig van mijn huis naar de school, begeleid door fanfare en een leerlingen-majoretten-corps. In de aula gekomen overkwam mij een soort "In de hoofdrol". Dit werd geleid door Jacques d'Ancona. Er volgde een goed verzorgd diner voor intimi in mijn eigen lokaal 1. Tot slot een vuurwerk voor het "Van Heutzsz"; op vrijdag 8 juli het afscheid van mijn collega's, dat men op Wolkenland had georganiseerd: een fantastische dag, waarop elke sectie mij met een eigen bijdrage op vaak ongelooflijk geestige wijze uitluidde. Het spreekt vanzelf dat tussendoor het nakijken van proefwerken, de rapportvergaderingen en de bevorderingen plaatsvonden.

Nadat ik gedurende mijn 38 jaar op het "Amsterdams" vele malen een afscheid van vroegere collega's had meegemaakt (denk al aan de 4 vroegere rectoren), was ik nu zelf aan de beurt. Ik zag er tegen op, een beetje als tegen het bijwonen van je eigen begrafenis. En nu ik er aan terugdenk weet ik: "Niet geheel ten onrechte, want weer bekruipt me een zekere weemoedigheid, die ik die middag in de aula ook heb gevoeld: er is een einde gekomen aan een heel groot en waardevol deel van je leven en je herbeleeft dat verleden door de aanwezigheid van hen die er deel van hebben uitgemaakt: je vroegere leerlingen."

Die oud-leerlingen, die me de hand kwamen drukken !!! Ik was zenuwachtig, omdat ik bang was dat ik hen niet zou herkennen. Ik bedoel, dat ik niet op hun naam zou komen. Want ik weet dat iedereen nu eenmaal een beetje gepikeerd is, als hij of zij niet wordt herkend. Gelukkig was iedere oud-leerling voorzien van een naamkaartje (heel attent), want velen van hen, vooral de jongens(mannen), waren sterk veranderd. Er waren er bij die ik mij herinnerde als twaalfjarige 'BULLETTJES', nu vaak kaal of grijs geworden mannen; als brutale schoffies, nu serieuze heren en als verlegen meisjes, nu zelfverzekerde dames. Ik was soms ontroerd door hun vaak kennelijk gemeende woorden van waardering en vriendschap. Onder hen waren ook velen, met wie ik toneel heb

Foto: C.J. Hollander

gespeeld of de afscheidsfilm voor Gunning heb gemaakt en vooral ook veel, met wie ik heerlijke dagen op ons onvolprezen Wolkenland heb doorgebracht, wat duidelijk tot de prettigste herinneringen van veel oud-leerlingen behoort.

Ook aan de officiële sprekers denk ik met veel warmte terug, al voelde ik mij wel wat verlegen onder de vele woorden van waardering, die oud-leerlingen, bestuursleden (soms oud-leerlingen) en de burgemeester (oud-leerling) tot mij hebben gesproken. Het leek soms onbescheiden om die woorden aan te horen.

Genereus waren, naast de gouden speld van de stad Amsterdam, mij door de burgemeester persoonlijk opgespeld, de vele, vaak grote cadeaus die ik gekregen heb, zowel van de zijde van het bestuur, oud-leerlingen, oud-collega's en ouders van leerlingen persoonlijk, als van de gezamenlijke oud-leerlingen, waartoe ook bijgedragen is door velen, die niet op het afscheid aanwezig waren, maar wier namen in het door het OLO - bestuur prachtig verzorgde album zijn opgenomen. Kostelijk was ook de "La Grand-Act" van mijn oud-leerling en vriend Lieuwe Visser.

Voor al deze blijken van waardering, woorden en geschenken en voor het vele voorbereidende en organisatorische werk (door o.a. het OLO - bestuur), die dit afscheid voor mij tot een onvergetelijke gebeurtenis hebben gemaakt, wil ik U, ook namens mijn vrouw, heel hartelijk bedanken.

Velen van jullie hoop ik in de komende jaren op de in ere herstelde OLO - reünies weer te ontmoeten.

Piet Schraa

VERANDERINGEN IN EN ROND ONZE GEBOUWEN

Vele oud-leerlingen vinden, wanneer ze, na soms vele jaren, terugkeren in ons Amsterdams, dat het gebouw veranderd is. Dat ligt niet alleen aan het gebouw. Aangezien ook de oud-leerlingen zelf meestal de nodige veranderingen ondergaan hebben, is het niet vreemd dat het beeld dat ze van hun oude school hebben ook wat van kleur veranderd is. Zo vinden sommige oud-leerlingen die bijvoorbeeld op hun dertiende de school al verlieten, het gebouw nogal klein, wanneer ze op latere leeftijd daarin terugkeren! Zelden komt bij hen de gedachte op, dat hun eigen groei dit beeld wel eens beïnvloed zou kunnen hebben.

Natuurlijk is er ook echt veel veranderd in en rond ons schoolgebouw, in de aanpassing aan de eisen van de moderne tijd. Deze veranderingen worden door oud-leerlingen zelden als verbeteringen aanvaard, hetgeen uit nostalgisch oogpunt volstrekt begrijpelijk is. Zo ergert zich menig oud-leerling aan het feit, dat in onze aula het balkon en het befaamde orgel verdwenen zijn. Ook de bronzen platen met namen van geslaagde examenkandidaten waren tijdens het laatste lustrum niet in de aula te zien. Inmiddels is dit laatste wel weer het geval, zij het dat deze platen iets hoger dan hun oorspronkelijke plaats aan de muren zijn bevestigd, maar ze hangen er weer! Overigens zijn sommige platen niet van brons, maar van hout: het Amsterdams kende in het verleden kennelijk ook armere perioden. Verder zijn in de jaren zeventig de natuur- en scheikundepracticumlokalen totaal vernieuwd en is de biologieafdeling verplaatst naar het Avio-gebouw. In het voormalige biologiepracticum (met de ballustrade) huist tegenwoordig onze bibliotheek.

Sinds een half jaar vinden er weer grote veranderingen plaats in onze school, die op het moment dat ik dit schrijf, nog niet voltooid zijn. In de eerste plaats hebben er uitvoerige werkzaamheden plaatsgevonden bij onze fundamenteën. Ons hoofdgebouw is namelijk al meer dan 25 jaar aan het verzakken en al even lang vindt er met het Ministerie van Onderwijs correspondentie plaats teneinde hieraan iets te doen. Uiteindelijk heeft dit geleid tot werkzaamheden van enkele maanden, waarin een groot deel van het zand onder en rond de poort werd weggehaald en vervangen door een lichter materiaal, waardoor de verzakking en de daarmee gepaard gaande scheurvorming tot staan moet zijn gebracht. Dit klinkt als een eenvoudige operatie, maar de zaak was niettemin zeer kostbaar, zodat we blij zijn dat het ministerie de totale kosten heeft vergoed. Het stuk Valeriusplein bij de poort, dat sinds twee jaar al autovrij was, is daarna ingericht als een groot stuk voetgangersterrein met twee fietspaden: voor de school in ieder geval een grote verbetering!

De open tuinmuren waren vier jaar geleden in een zodanig vervallen staat, dat ze moesten worden dichtgemetseld, om totale instorting tegen te gaan. Inmiddels worden ze gelukkig weer in hun oorspronkelijke, half open, staat hersteld onder toezicht van de Gemeentelijke Monumentenzorg.

Op de binnenplaats vinden twee metamorfosen plaats: er komen zes lokalen te staan en onder het Valeriuusterras komt de nieuwe kantine! De zes lokalen komen te staan op de plaats waar omstreeks 1960 een drielokalig noodgebouw werd neergezet, welke ruimte sinds de jaren zeventig als kantine in gebruik was. De nieuwe uitbreiding zal één geheel vormen met het noodgebouw (de "barak"), dat tegen het Valeriuusterras aan staat. Hierdoor verliezen we helaas een stuk schoolplein, maar we hebben nu eenmaal een tekort aan lokalen.

Onder het Valeriuusterras bevond zich eerst de fietsenstalling en later werd de ruimte gebruikt als opslagplaats van onze roeivereniging de Drietand. Nu wordt deze ruimte dus verbouwd tot een zeer ruime kantine.

Al met al vinden er dus nogal wat veranderingen plaats, maar één ding moet natuurlijk hetzelfde blijven: het Amsterdams moet en zal een unieke school blijven, met een heel eigen, kenmerkende sfeer !!!

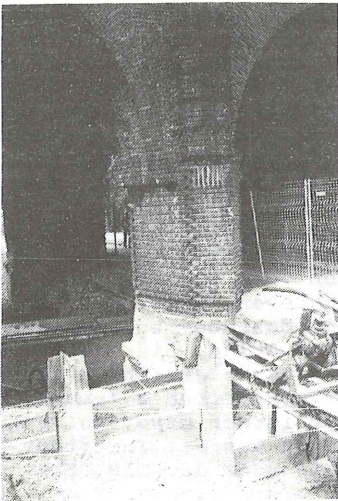

foto: A. de Swarte

Drs. R. Schoonveld,
rector

renovatie van het Amsterdams

ONS LYCEUM...EN HEEL WAT MEER OOK

Het was mooi weer toen ik, in juni 1925, oud-leerling geworden, in een open tram van het Valeriusplein naar huis reed, naar Prinsengracht 650. Een periode was afgesloten en ik zou Frans gaan studeren. Ook: student worden -- een heel tijdrovende bezigheid.

Frans? Dat was te danken aan het feit, dat ik een jaar naar Parijs was geweest en daar leerling was aan de Ecole Fontanes: Grieks vertalen naar het Frans toe was een heksentoer, maar de operatie heeft mijn leven verder bepaald. Iets unieks: de laatste weken van de vierde klas heb ik nog even "bij ons" doorgebracht, zodat ik twee maal ben overgegaan naar de vijfde. Wie doet me dat na?!

Ik heb rijke, vruchtbare herinneringen aan onze school. Ik heb er dankbaar en uitvoerig over verteld in de memoires "Wij Europa", die ik in dialogvorm geschreven heb, samen met mijn vrouw. Ze zijn eind september in Amsterdam bij Meulenhoff verschenen. Gaat dat zien! Rector Gunning, Dr. Alma, de dames Bouman en Gutteling voor Duits en Engels worden er met grote waardering vermeld, evenals mijn leraar Latijn, de uitgeweken Vlaamse activist Josué de Decker, wiens Gentse tongval we met vreugde imiteerden. Trouwens, ook Gunning en Alma ontkwamen niet aan imitatietalenten.

Het was een heerlijke school. Ik hoop dat ze dat nog is, maar kan dat niet beoordelen. Gunning was in alle betekenissen de geestelijke vader. Wát er precies gedoceerd werd, interesseerde hem minder dan de schoolsfeer. Die was dan ook uniek. Hij had de sportdag bedacht en de "Mei-uittocht" naar het Gooi of de duinen. Ook de schoolraad, met "inspraak" van leerlingen was zijn idee. Maar het pronkstuk was: "onze mooie aula", waar hij de kerstviering leidde met een toespraak, evenals de jaarsluiting ("..... en het is tot een goed schooljaar geworden." -- degenen die bleven zitten hoorden dat aan met gemengde gevoelens). Het aantal clubs en klasseavonden sloeg alle records. Ook daar lag de verantwoordelijkheid bij ons, leerlingen.

Hoe graag zou ik verder ingaan op wat ik in die jaren geleerd heb, vooral op letterkundig gebied. Ik noemde al enkele leraren, die in die sector werkten en voeg er nog Dr. G. Kalff bij. Die had net een dissertatie geschreven over Frederik van Eeden. Heel controversieel, maar juist daardoor boeiend als hij er in de klas over sprak. Voor Sophie Krijn, die voornamelijk geschiedenis gaf, moesten we telkens een weekoverzicht produceren over het wereldgebeuren. Erg levend en inspirerend allemaal.

Tijdens de bezetting ben ik bij ons leraar geworden. Wat een geluk, ook al omdat ik toen voorzitter was van het Instituut voor Arbeiders Ontwikkeling (IVAIO) en kamerlid voor de SDAP. Elk

salaris viel daardoor weg en het was een uitkomst, dat ik eerst in Amersfoort en na een jaar "thuis" aan het Valeriusplein, weer Frans mocht geven.

Helaas was dat een korte vreugde, want op 4 mei '42 was het mijn beurt om gearresteerd te worden. Ik ging als gijzelaar naar St. Michielsgestel. Trouwens, op zaterdag 13 december van het vorige jaar (nota bene mijn verjaardag!) had ik al een huiszoeking van de Gestapo beleefd. Zo ging het in die jaren. Toen ik weggeroepen werd ("uw vrouw belt net op of u wilt thuiskomen") gaf ik les in Vijf Gymnasium. De leerlingen zeiden: "Nou, we hopen dat we u maandag weer terugzien". Zo nuchter gingen jongeren toen om met huiszoekingen en arrestaties.

In april '44 werd ik, ter ere van "Führers Geburtstag", "entlassen". Nog even heb ik wat les gegeven, maar al gauw was het om allerlei klandestiene redenen beter om onder te duiken. Trouwens, het werk op school was vrijwel onmogelijk geworden. Nog even heb ik de jongens en meisjes in de klas gezien, op klompen omdat er geen leer meer voorradig was.

Laat me nu stoppen anders ga ik veel te veel vertellen. In arren moede verwijs ik dus naar de memoires. Maar uiteindelijk kan ik, telkens opnieuw, alleen maar denken aan het oude schoollied van mijn al te jong gestorven vriend Nico van der Ley (mede-redacteur van Het Amsterdamsch Lyceïsten Orgaan: HALO). Het brengt onder (kritiseerbare) woorden wat ook de lezers van dit blad hopelijk meevoelen:

Waar ook de levensstorm ons jaagt,

Tsjongelaboem

Ons heendraagt over wereldzeeën,

Eén beeld is er dat nooit vervaagt

Tsjingelaboem

Dat is ons goed, ons trouw Lyceum !

Henk Brugmans

VERSLAG REUNIE

Eindexamenklas 1947

"Mijn hemel", riep Louis uit, met een mengeling van verbazing, schrik en vreugde toen hij in een wat oudere heer zijn vroegere klasgenoot herkende. Een eerste weerzien na 41 jaar. "Kom binnen Louis, je bent eigenlijk niets veranderd, een beetje ouder geworden, maar och, wat maakt dat uit.". En zo was het ook na die eerste confrontatie en herkenning met de aanwezigen uit de eindexamenklas van 1947. Alsof verlorenen elkaar terugvonden, dichtbij de plek waar ze in de zeer hete zomer van 1947 elkaar vaarwel hadden gezegd.

Elf klasgenoten, die dankzij het intensieve speurwerk van Hetty Yzendoorn-Schäffer, ruim vier decennia na dato weer bijeen kwamen. Sommigen wat dikker, grijzer, kaler, maar iedereen vol herinneringen over die (na-)oorlogse schoolperiode, die zo turbulent was verlopen. De klasseavond, met de stoomtrein naar zee voor de klasseweek, de disputen.

De foto's kwamen weer tevoorschijn en al pratend leek het alsof het gisteren was gebeurd. Louis kwam ervoor uit Londen, Annette uit Winchester (Illinois), Rob uit Kloetinge in Zeeland. Joop belde op, uit Canada, bedroefd dat hij er niet bij kon zijn vanwege zijn drukke huisartsenpraktijk; de volgende keer zou hij er zijn.

Rond het slot van de middag nog even een klasfoto, in de tuin met volop zon, op 24 juli 1988. In beeld: Annette Biemond-Peck, Wilfred Evers, Ernst van Gelderen, Louis van Hellenberg Hubar, Karel Nijkerk, Tine Oepts, Helmut Ogilvie, Rob Peelen, Bert Perk, Lida Weilers en Hetty Yzendoorn-Schäffer.

Karel Nijkerk

eindexamenklas 1947

VAN HET BESTUUR

* Om de heer Schraa in de gelegenheid te stellen allen te bedanken, die zijn afscheid tot een onvergetelijke gebeurtenis hebben gemaakt, wordt dit OLO - bulletin nog aan alle oud-leerlingen (van wie wij het adres hebben) toegezonden. De volgende edities van het OLO - bulletin zullen echter uitsluitend verspreid worden onder de leden van de OLO.

* Wilt U op de hoogte blijven van onze activiteiten en van het wel en wee van "Het Amsterdams Lyceum", word dan lid !!! Wij hebben het U gemakkelijk gemaakt door een acceptgirokaart in te sluiten, die U kunt gebruiken om de contributie van fl. 15,-- voor 1989 over te maken. Gelieve dit te doen vóór 1 maart 1989.

* Wanneer U van de ingesloten acceptgirokaart géén gebruik kunt maken, bestaat de mogelijkheid de contributie voor 1989 als volgt te betalen:

- per bank op rek.nr. 46.78.07.493. t.n.v. OLO, A'dam
- per giro op rek.nr. 2391 t.n.v. AMRO Bank, t.g.v. rek.nr. 46.78.07.493. t.n.v. OLO, A'dam
- per betaalkaart of bankcheque, te verzenden naar het secretariaat van de OLO.

* Het lidmaatschap van de OLO betekent:

- twee tot drie keer per jaar informatie over het Amsterdams Lyceum, oud-leerlingen en oud-docenten in de vorm van het OLO - bulletin;
- Een jaarlijkse Diësviering met een thema dat wordt ingevuld door oud-lyceïsten;
- vanaf heden zijn adressenlijsten per examenjaar beschikbaar, voorzover de recente adressen bij ons bekend zijn (informatie bij het secretariaat).

□ | □

IN MEMORIAM DR. J.G. BOMHOFF

Na de vakantie bereikte mij het bericht dat op 84-jarige leeftijd overleden is

Dr. J.G. BOMHOFF

Een dergelijk bericht komt altijd als een schok en noopt je even stil te staan en achterom te zien.

Dr. Bomhoff werd in 1943 benoemd tot docent Nederlands en Geschiedenis aan het Amsterdams Lyceum.

Hij had toen reeds een loopbaan als docent klassieke talen, Nederlands en kerkgeschiedenis achter de rug.

Aanvankelijk viel het lesgeven aan het Amsterdams hem niet gemakkelijk. maar al spoedig kregen ook de leerlingen door met welk een erudiet mens zij te maken hadden en hoe geweldig zijn lessen waren. Toen het Amsterdams als één van de eerste lycea overging tot het vormen van een "staf" werd hij in 1955 de leider van de H.B.S.A. (de oude litterair-economische afdeling). Slechts twee jaar heeft deze afdeling van zijn leiderscapaciteiten mogen profiteren; op 1 september 1957 werd hij benoemd tot hoogleraar in Leiden.

De band met het Amsterdams leek verbroken, maar na de fusie met de Breitner kwam hij terug, nu als bestuurslid.

Zelf heb ik hem vijf jaar als collega meegemaakt en enige jaren als bestuurslid. Hij was een progressief Christen, hij kon scherpe kritiek uiten, maar nooit zo dat hij de ander vernederde. Steeds zag hij in de ander een medemens. Practische zaken als roosterproblemen liet hij graag aan een ander over, maar bij wezenlijke problemen hetzij zakelijk hetzij persoonlijk, kon men genieten van zijn uitzonderlijke belezenheid en eruditie waaruit altijd een scherp oordeel, dat de oplossing nabij bracht, volgde.

Ik vermoed dat het vele oud-leerlingen zal vergaan als mij. Hij blijft bij ons in dankbare herinnering.

Dr. G.C. Krijn

UITNODIGING

Oudleerlingen - Diës

25 februari 1989

* * *

In verband met de voorbereidingen
zou het OLO - bestuur graag van U
vernemen of U van plan bent te komen.
U kunt hiervoor bijgesloten
formulier gebruiken en op-
sturen naar het OLO - secretariaat.

* * *

Aanvang: 15.30 uur
Einde: ca. 18.00 uur
Plaats: Aula
Oud-lyceïst Remco Campert
leest voor uit eigen werk.

* * *

De entree, inclusief enkele
consumptiebonnen, bedraagt
fl. 10,-- per persoon en
wordt ter plaatse voldaan.

* * *

